

nalézacího soudu v Mor. Ostravě ze dne 15. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinnou na zločinu zpronevěry ve smyslu §§ 5 a 181 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 4 a 5 Šu 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř. spatřuje v tom, že nebylo vyhověno návrhu obžalovaného při hlavním přelíčení, by slyšen byl svědek Josef Š. osobně o všech okolnostech, o kterých byl již dříve slyšen. Leč obžalovaný nenamítal původně ničeho proti tomu, by byl protokol tohoto svědka při hlavním přelíčení přečten, jakž bylo navrženo ve spise obžalovacím. Byly tu tedy zákonné předpoklady Šu 252 čís. 4 tr. ř., za nichž výpověď tohoto svědka mohla býti přečtena bez porušení zásady bezprostřednosti a ústnosti trestního řízení. Domáhal-li se přes to obžalovaný při hlavním přelíčení opětného osobního výslechu tohoto svědka, bylo na něm, by svůj průvodní návrh opíral o určité skutečnosti, které, jsouce rozhodného významu pro posouzení viny stěžovatelovy, dosavadním výsledkem svědka zjištěny nebyly, nebo jimiž mohly býti dosavadní údaje svědkovy v důležitých bodech změněny. Ježto tak neučinil, je patrné, že by opakování výslechu svědka, o jehož výpovědi stěžovatel přece sám ani v jediném bodu tvrditi nemohl, že byla nesprávná, mylná nebo nejasná, nemělo smyslu, ani vlivu pro obžalovaného příznivého, a sluší proto již s ohledem na zásadu nepřetržitosti hlavního přelíčení (§ 273 a násl. tr. ř.) označiti za bezvadný postup soudu, pokud návrh obžalovaného zamítl.

Čís. 2818.

S hlediska § 222 tr. ř. se vyžaduje, by navrhovatel udal skutečnosti a body, o nichž má býti osoba jako svědek vedená slyšena; soud nemusí přihlížeti k důkaznímu návrhu, má-li výslech svědka sloužiti k tomu, by se teprve zjistilo, zda svědek v navrhovaném směru může učiniti nějaké údaje.

Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. se nevyžaduje vědomí pachatelovo o jeho předluženosti v době závadného jednání.

(Rozh. ze dne 9. června 1927, Zm II 416/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. listopadu 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými mimo jiné též zločinem podvodného úpadku podle Šu 205 a) čís. 1 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnost podle čís. 4 Šu 281 tr. ř. spatřuje stížnost v zamítnutí návrhu, učiněného obhájcem při druhém hlavním přelíčení na opětné předvolání a výslech svědka Raimunda K-a, jenž byl k přelíčení sice předvolán, ale se nedostavil. Svědek prý vypověděl, že slyšel, že obžalovaní všude zboží objednávali a je zašantročili; výslech svědka dál prý se v nepřítomnosti obžalovaných, tak že tito neměli příležitost dáti mu otázky, by svá všeobecná tvrzení uvedl podrobněji, by si pak soud mohl učiniti úsudek o ceně jeho výpovědi. Stížnost je bezdůvodna. Podle záznamu protokolu o hlavním přelíčení prohlásily strany souhlas s tím, by přečten byl protokol nedostavivšího se svědka K-a, při čemž si obhájce obžalovaných vyhradil možnost žádati jeho osobní předvolání. Že by se byl ohradil proti čtení jeho protokolární výpovědi, neodpovídá obsahu jednacího protokolu (§ 271 tr. ř.). Obhájce využil výhrady a navrhl osobní předvolání svědkovo k výslechu o tom, zda je mu známo, že obžalovaný Gustav Sch. zboží zašantročil, ve kterých případech a kolik. Leč tento důkazní návrh tak, jak je vyznačen v jediné směrodatných záznamech jednacího protokolu, neodpovídal již po formelní stránce Šu 222 tr. ř. — Žádáť se tu, by navrhovatel udal skutečností a body, o nichž má býti osoba jako svědek vedená slyšena. V důkazním návrhu nejsou však tvrzeny žádné konkrétní okolnosti, jež by svědek K. mohl dosvědčiti, naopak jeho výslech měl sloužiti k tomu, by se jím teprve zjistilo, zda svědek v navrhovaném směru může učiniti nějaké závažné údaje. K takovému důkaznímu návrhu, postrádajícímu náležité konkretisace, nemusil soud přihlížeti. Nehledě k tomu, uvažoval soud výpověď svědka K-a jen potud, pokud šlo o to, že se obžalovaný Gustav A. Sch. dopustil přečinu úpadku z nedbalosti (§ 486 čís. 1 tr. zák.) tím, že činil přílišná vydání a lehkomyšlně a nepřiměřeně užíval úvěru. Výslechem tohoto svědka mělo však býti zjištěno, kterým osobám Gustav A. Sch. zboží zašantročil. Neměl proto tento důkazní návrh pro otázku užívání nepřiměřeného úvěru významu a pokud by se údaje, jež by navržený svědek byl mohl učiniti, týkaly skutkové povahy zločinu podle Šu 205 a) tr. zák., nebylo ani tu osobního výslechu třeba, jelikož v tomto směru měl soud po ruce celou řadu jiných důkazů, obžalovaného plně usvědčujících. Zamítnutím onoho návrhu nebyl obžalovaný zkrácen ve svém právu na zákonitou obhajobu a není tudíž dán z této příčiny dovolávaný důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř.

Uvedení pohledávek neexistujících nebo v nesprávné výši nemusí býti ještě podvodem a může míti i za účel jen získání hlasů pro hlasování (§ 486 tr. zák.). Leč toto dovozování míjí se v souzeném případě cílem, když je neodporovatelně zjištěno, že obžalovaní (přicházeli by tu v úvahu Alois a Josef Sch-ovi), znajíce situaci spoluobžalovaného Gustava Sch-a a znajíce i jeho úmysl, zmařiti nebo ztenčiti uspokojení věřitelů, úmyslně mu byli nápomocni, tím, že předstírali neexistující pohledávky vůči němu. Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. se nevyžaduje, by v době, kdy pachatel jednání v zákoně zaká-

zaná předseběře, byl si vědom své předluženosti, a není proto zlý úmysl podle Šu 205 a) tr. zák. odvislým od takového vědomí. Ostatně pokud jde o obžalovaného Gustava Sch-a, vychází z rozsudkových zjištění, že si byl v době, kdy předsebral jednání podle Šu 205 a) tr. zák. závadná, to jest v době od července 1922 do června 1923, skutečně vědom své neschopnosti platební a předluženosti.

Čís. 2819.

Nelze-li obviněnému doručiti obžalobu v tuzemsku, jest postupovati podle Šu 421 a násl. tr. ř., nikoliv doručiti obžalobu cizozemskou právní pomocí (§ 79 tr. ř.).

Nebyla-li obžalovanému obsílka osobně doručena, nelze předsevzítí hlavní přeličení v nepřítomnosti obžalovaného ani, je-li o něm vyrozuměn a jemu přítomen obhájce obžalovaného (§ 427 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 11. června 1927, Zm I 102/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Dožádáním krajského soudu v Chebu ze dne 30. listopadu 1926 na úřední soud v Mnichově o doručení obžalovacího spisu obviněnému byl porušen zákon v ustanovení Šu 421 tr. ř., dalším pak postupem téhož krajského soudu zejména v ustanovení Šu 427 tr. ř. Následkem toho zrušuje se rozsudek krajského soudu v Chebu ze dne 25. ledna 1927 a tomuto soudu se ukládá, by dále jednal podle předpisu Šu 421 tr. ř. Zmateční stížnost obžalovaného do uvedeného rozsudku jest tím bezpředmětnou.

Důvody:

Na čsl. příslušníka Rudolfa H-a byla státním zastupitelstvím v Chebu podána obžaloba pro zločin svedení ke smilstvu podle Šu 132 tr. zák. a přestupek podle Šu 20 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. Krajský soud v Chebu učinil opatření, by obžalovací spis byl doručen jednak obviněnému samotnému, jednak obhájci, jímž současně byl ustanoven Dr. Jindřich G., advokát v Ch., ve smyslu Šu 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. O doručení obžalovacího spisu do vlastních rukou obviněného byl přípisem ze dne 30. listopadu 1926 dožádán úřední soud v Mnichově a byl obviněnému obžalovací spis podle doručného listu doručen v Mnichově dne 7. prosince 1926. Tento postup krajského soudu v Chebu příčí se předpisu zákonnému (§ 421 tr. ř.), pokud požádal úřední soud v Mnichově o doručení obžalovacího spisu obviněnému. Jakmile bylo zjevno, že obžalovací spis obviněnému v tuzemsku doručiti nelze, bylo se krajskému soudu zachovati přesně podle ustanovení Šu 421 tr. ř., omeziti se zejména na doručení obžalovacího spisu pouze obhájci, k tomu cíli zřízenému, nikoli